

9 Nisan 2010 Cuma, Gelidonya Feneri

Bir nedenle İstanbul'a gidemeyenlerin ya da orada tutunamayanların kenti olan Ankara'da, Atakule'yle eski Anayasa Mahkemesi arasında bir sokak vardır: Abdullah Cevdet Sokağı.

20. yüzyıl başlarında çıkardığı dergide, "Amerika'dan ve Avrupa'dan damızlık erkek getirip ırkımızı ıslah etmemiz gerekir!" görüşünü savunan zat-ı muhteremin adını taşıyan sokağın iki numaralı apartmanının alt katında, Yunan müzikleri çalınan, duvarları bayağı sayılabilecek resim ve fotoğraflarla süslü, Ege, özellikle Girit mutfağını yakından tanıyabileceğiniz Gelidonya Feneri adlı şirin bir balık lokantası bulunur.

Adını Türkiye kıyılarınının -227 metreyle- en yüksekteki fenerinden alan, mavi beyazın egemen olduğu bu lokantanın ortamı sizi rakı içmeye fazlasıyla zorlar.

O cuma, patron geç geleceği için garson Orhan, nam-ı diğer Laz Orhan, tezgahın arkasında müşteriden kalan rakıyı yudumluyor, her içişinde olduğu gibi Nazan'ı düşünüyor ve çatalın yanıyla Girit ezmesinden götürüyordu. Orta yaşı çoktan devirmiş olmasına karşın içkiyle ve gece hayatıyla kurduğu ilişkideki "başarısı" sayılmazsa neredeyse hiçbir konuda dikiş tutturamamış biriydi.

Keyifle rakısını yudumlayan Orhan'ın bilmediği bir şey vardı, o da; bir iş için yakınlarda bulunan patronun, iş yerine uğrayacağıydı. Ayaküstü alınmış bu karar, saatlerdir ufak ufak demlendiği pancar gibi olmuş yüzüne yansıyan Orhan'ın Gelidonya Feneri'nden demir almasına neden oldu.

Orhan, iş saatlerinde içkiden uzak durarak kovulmasaydı, bir iki saat sonra lokantaya gelecek kahramanlarımızın (Orhan'ı kahramandan saymadığımız sonucu çıkarılmasın sakın!) masasına başka bir garson yerine o bakacaktı. Oysa cezaevinden arkadaşı olan Arif, ve Arif'in

işyerinde çalışan Nazım masaya oturduğunda Orhan, kirasını iki garson arkadaşıyla paylaştığı, Mahmut Esat Bozkurt Caddesi'ndeki yarısı bodruma denk gelen rutubetli eve girmiş, çorap kokan odasına geçmiş, cep telefonunu kapamış, ayakkabısını çıkarıp çarşafsız döşeğe kendini atmış ve hesabını kesen patronun görüntüsüne eşlik eden bir öfke duygusuyla uykuya dalıvermişti.

2

9 Nisan 2010 Cuma, Saat: 20.30, Gelidonya Feneri

“Ne içelim Nazım?” diyen Arif'in telefonu çaldı. Arayan karısıydı. Sabahki tartışmayı anımsayarak yüzünü ekşitti. Yeşil tuşa basıp iri elinin içinde kaybolan telefonla kısa bir süre konuştu. Cep telefonunu masaya bıraktığında Nazım'ın ağzından önceden kararlaştırdığı cümle döküldü:

“Beyaz şarap içerim Arif Bey.”

İlk kez birlikte içeceklerdi.

Arif menüye göz atarken, “Rakıyla aran yok herhalde?” diye sordu.

Nazım belli belirsiz iç çekti. Olmaz olur muydu, hem de balık varken! Yine de, “Bugün canım pek istemiyor,” dedi.

Kuşkusuz istiyordu, ama içemiyordu işte. Balık yiyebilirdi, ama rakısız balık neye yarardı! Rakı konusu açıldığında, geçen yaz yaşadığı olay gözünün önüne geliyor, gitmek de bilmiyordu.